

— „Не знам“, отговори Анка.

— „Аз съм Дрезгавина и затова нося сива наметка, когато ходя по земята“.

И като вжрвеше, всичко наоколо: и полето, и дърветата край пътят, и небето—посивяваха. Сива мъгла надвисна във въздухът и града лежеше зад тях като сиво море.

Те стигнаха до високата къща, където Анка искаше по-рано да иде.

Дрезгавина каза: „Аз живея тук“, и закричи по стълбата към вратата.

Фжр, фжр! цял облак прилепи прехвържкнаха. Из пукнатините на стените захвъркаха безброй големи сиви пеперуди.

Анка и жената стигнаха до вратата на къщата. Щом влязоха вътре, хиляди зелени светлилки блеснаха край коридорът и стълбата. Скоро Анка видя, че това бяха бухали с бляскави зелени очи, които бяха наредени като войници край стените. Горе, на стълбата, стояха прегърбени два големи бухала, които изгледаха очудено малкото момиченце. Стените и стълбите бяха направени от сив мрямор.

Анка и жената влязоха в един голям салон. Стените му изглеждаха като че ли бяха покрити със злато; по тавана бяха нарисувани облаци и в средата му висеше като полюлей една голяма бледна звезда.

— „Нали е хубаво?“ каза Дрезгавина.

— „Да“, отговори Анка и побара полека с пръсти стената.

Няколко малки черни топчета се тжркулиха на земята. И видя Анка, че стените бяха покрити с безбройни една до друга светулки, които, както изглеждаше, прекарваха в зимен сън.

Дрезгавина пак полепи на стената падналите светулици. От всяка страна на салонът имаше по един мряморен кладенец, напълнен с чиста, сребриста вода. Наоколо лежах малки, хубави дечица с тжнки роклички; те спяха. В ръцете си джржах стжклени поливки.

„Навярно ти си любопитна да знаеш, кои са тези хубави дечица?“ каза Дрезгавина. „Ето тези са утренните росици, а тези —вечерните“.

„Там горе е моята звезда, единствената, която сестра ми, Ношта, ми подари от безбройните свои звезди. Затова пжк тя е най-хубавата. Не е ли така?“

„Да“, каза Анка и погледна нагоре.

Дрезгавина кимна на една от малките вечерни росици и тя ѝ донесе да пие роса.

„Сега трябва да си ходиш“, каза тя на Анка, обви се хубаво в сивата си покривка и легна тжкмо над вечерната звезда.

III.

Долетяха пеперуди, захвъркаха и запяха около леглото ѝ. Долетяха прилепи и с криле изгласаха Анка навън. И тя се намери пак на пътя. Тя не стоя дълго време там, защото задуха